

РЕШЕНИЕ

№ 2887

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2640** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК. Образувано е по искова молба от Б. С. Б., чрез адв. Д., срещу Администрацията на Министерски съвет на РБългария, с която се претендира заплащане на сумата от 500лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от него вследствие на незаконосъобразно бездействие на ответника да изпълни влязло в сила решение по адм. дело № 10485/2017г. на АССГ. Имуществените вреди се състоят в разноски в производство по чл. 306 от АПК, приключило с влязло в сила разпореждане № 10005 по адм. дело № 12077/2019г., и представляват възнаграждение за адвокат в това производство. Претендира се и законната лихва върху сумата от предявяването на иска до окончателното изплащане. Иска се присъждане на разноски по списък.

Ответникът Администрацията на Министерски съвет – редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, в отговор на исковата молба то 98.04.2022г. моли искът да бъде отхвърлен като недопустим и неоснователен. Счита, че липсва причинена вреда, която да е в причинна връзка с незаконосъобразен акт. Срещу заплатеното адвокатско възнаграждение жалбоподателят е получил адвокатска услуга и не е обеднял. Освен това в производството по чл. 304 от АПК не е предвидено заплащане на разноски. Същото би довело до неправомерна санкция за държавата. На последно място отговорността за разноски не е отговорност за вреди и по искането за присъждане на разноски може да се произнесе само съдът, който решава делото.

Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски в настоящото производство.

Представителят на СГП намира исковата молба за доказана и основателна.

Съдът, след като се запозна с материалите по делото, поотделно и в тяхната съвкупност и въз основа на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

С влязло в сила на 01.03.2018г. решение по адм. дело № 10485/2017г. на АССГ, 48 с-в, е обявена нищожността на т.7 от Протокол № 2 от 06.07.2017г. на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към МС и преписката е върната за ново произнасяне при съобразяване с мотивите на решението. С допълнително решение в осз от 29.01.2018г. е определен срок за произнасяне на административния орган – 40 дни от връчване на съобщението. В посочения срок съдебното решение не е изпълнено, поради което в производство по чл. 306 АПК е постановено разпореждане № 174 от 08.01.2019г. по адм. дело № 10407/2018г., с което председателят на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към МС е осъден да заплати глоба в размер на 200лв. Поради повторно неизпълнение на същото основание е издадено второ разпореждане № 10005 от 20.12.2019г. по адм. дело № 12077/2019г. на АССГ, с което председателят на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към МС повторно е осъден да заплати глоба в размер на 11500лв. Разпореждането е влязло в сила на 15.04.2020г.

От приложеното към настоящото дело адм. дело № 12077/2019г., ведно с адм. дело № 2319/2020г. на АССГ е видно, че ищецът е представляван от адв. Д.. Същият е подписал искането за образуване на производство по чл. 306 от АПК и отговор на частната жалба против разпореждане № 10005/20.12.2019г., в качеството му на пълномощник на ищеца по представено пълномощно на л. 5 от адм. дело № 12077/2019г. на АССГ. На л.6 е приложен договор за правна защита и съдействие от 20.09.2019г., в който за процесуално представителство по във връзка с иницииране на производство по реда на чл. 306 от АПК е уговорено и платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500лв. Исковата молба е подадена на 21.03.2022г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба е допустима за разглеждане, като подадена от надлежна страна, срещу пасивно легитимиран ответник – Администрацията на Министерски съвет, която е самостоятелно юридическо лице по арг. от чл. 40 от Закона за администрацията, чийто помощен орган е Комисията за възстановяване и подпомагане. Разгледана по същество, същата е основателна.

Съгласно чл.203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ. Фактическият състав на този текст изисква наличието на следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, като в случай на незаконосъобразно действие, същото би могло да бъде констатирано и в производството по обезщетението; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от тези елементи, отговорността по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде реализирана. Доколкото

производството е исково, в тежест на ищеца е да докаже фактите и обстоятелствата, които са предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Първата предпоставка за водене на производството, а именно – незаконосъобразно бездействие по изпълнение на съдебно решение, издадено в полза на настоящия ищец, е налице. В исковата молба е посочено, че се претендира незаконосъобразно бездействие на администрацията /в случая на Комисията/ по изпълнение на съдебно решение. Не е спорно още, че последното е установено съдебно с влязло в сила разпореждане по административно дело № 12077/2019г. на Заместник председателя на АССГ, потвърдено от тричленен състав по АД №2319/2020г. на АССГ. Следователно, липсата или наличието на незаконосъобразно бездействие не следва да се обсъжда в настоящото производство, а наличието му следва да бъде прието за безспорно доказано. Действително, целта на воденото по чл. 304 и следващи от АПК производства е административнонаказателна и има за цел да дисциплинира администрацията чрез налагане на административни наказания при неизпълнение на съдебни решения в срок. Тази цел е реализирана във воденото производство. За нуждите на настоящото такова обаче е достатъчно установеното в мотивите на съдебните актове, че администрацията е бездействала във връзка с изпълнението на съдебно решение, постановено в полза на настоящия ищец. Следователно, налице е първата предпоставка по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ – установяване на незаконосъобразно бездействие от страна на Комисията.

Съдът намира, че е налице и втората предпоставка – претендираните имуществени вреди. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство от адвокат, направени пред АССГ в производство по чл. 306 от АПК. Доказано е заплащане на адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство, отразено в приложения договор за правна защита и съдействие. Това плащане, след като е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за ищеца, представлява имуществена вреда за него. В производството по чл. 306 от АПК, когато на административния орган е наложена глоба, не се присъждат разноски в полза на лицето, инициирало производството. След като липсва процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски, се налага извод, че направените от ищеца разноски за правна помощ в хода на това производство, приключило с разпореждане за налагане на глоба, представляват имуществена вреда, която не му е възстановена в рамките на това производство.

Налице е и причинно следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразното бездействие на Комисията за възстановяване и подпомагане при МС, с оглед на което е налице и основание по чл.1 и чл. 4 от ЗОДОВ да бъде ангажирана отговорността на държавата за претърпените от ищеца имуществени вреди. Причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията, реалната възможност от увреждане и тази реална възможност е превърната в действителност по друга причина. В случая е налице именно такава връзка. Действително съгласно чл.25 от Закона за адвокатурата адвокатът представлява своя клиент въз основа на писмено пълномощно, като е длъжен да защитава правата и законните интереси на клиента си по най-добрия начин. Това, че заплатеното възнаграждение почива на договорно основание /чл.40, ал.2 от ЗА/ в случая представеният договор за правна защита и съдействие, който по своя характер е договор за поръчка, не разкъсва пряката причинна връзка. Договорът има

за единствено свое фактическо основание процесуално представителство в производството по чл. 306 от АПК. Ангажирането на адвокат за правна защита в този случай е израз на нормалната грижа на лицето, което има интерес от изпълнение на влязлото в сила съдебно решение, за собствените му права, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да се уговори в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред срещу незаконосъобразното бездействие на Комисията. Ако същата се беше произнесла в определения от съда срок, нямаше да съществува необходимост от водене на производство по чл. 306 от АПК. Ето защо, няма как връзката между заплатения хонорар на адвоката за защита в това производство и незаконосъобразното бездействие на комисията, да не е причинно-следствена. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита по чл. 306 от АПК, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, конституционно гарантирано - чл.56 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорвания, ползвал същата. Видно е, че производството по АД №12077/2019г. по чл. 304 от АПК е иницирано по молба на Б. Б. чрез адв.Д., за което е представен договор за правна защита и съдействие. Същият е страна в производството, като е определен като „молител“ в разпореждането, с което е приключило делото. Разноските по заплащането на адвокатското възнаграждение са посочени в самия договор, като няма спор, че същите са поискани за възстановяване, но не са присъдени с разпореждането, поради предвидена такава възможност по реда на чл. 304 от АПК. Съгласно т.1 от ТР № 6/2013г. по т.д. № 6/2014г. на ОСГТК на ВКС, вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка, като доказателствената тежест за направените вреди - разходи, претендирани в производството тежи върху ищеца, който в случая ги доказва.

Съдът приема тезата, че производството по чл. 304 от АПК има за страни съответният председател или овластено лице от съда и органа, чието неизпълнение на съдебно решение е предмет на проверка, както и че целта на производството е евентуално санкциониране на органа при установяване на неизпълнение, като последното не представлява изпълнително производство с крайна цел – привеждане в изпълнение на неизпълненото съдебно решение, за което жалбоподателят разполага с възможност съобразно изпълнителното производство, предписано от АПК, съобразно вида на дължимото изпълнение. В случая обаче, в преценката на лицето, което има интерес от изпълнението, е да избере вида на производството, което да води. Като е сезирал съда с искане по чл. 304 от АПК и такова е образувано и водено, както и приключило с установяване на незаконосъобразно бездействие, лицето има право да бъде репарирано за направените от него разходи в това производство. При липса на друг ред за това, съдът приема, че следва да приложи по аналогия приетото в т. 1 от ТП2/2015г. по т.д.№2/2014г. на ГК от ВКС и ВАС и ТР№1/2017г. по т.д. 2/2016г. на ВАС.

По изложените съображения, исковата молба следва да бъде уважена до претендирания размер. Ответникът следва да бъде осъден да заплати и лихва върху

сумата, считано от завеждане на исковата молба до пълното изплащане на сумата.
При този изход на спора на ищеца се дължат разноси по списък на л. 37 за адвокатски хонорар от 600 лв., платен в брой съгласно договор за правна защита на л.38.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Администрацията на Министерски съвет да заплати в полза на Б. С. Б. сумата от 500 лева, ведно със законната лихва върху сумата от предявяването на иска до момента на изплащането ѝ.

ОСЪЖДА Администрацията на Министерски съвет да заплати в полза на Б. С. Б. сумата от 600 лева, представляващи разноси за настоящото производство.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Преписи от Решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: